

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 38. S. Majolus Abbas Cluniacensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Capellanus Legatum ad Regem Otto- Sæculum X.
 nem Dominum suum deduxit; ubi Ec- A. C. 948.
 clësiam Fuldensem post incendium anni
 nongentesimi trigesimi septimi restau-
 ratam consecravit, & exacta hyeme Ro-
 mam remeavit. Ipso reverso, anno Regin. Cont.
 nongentesimo quadragesimo nono Aga- Herm. Fro.
 pitus Papa, Concilio in Basilica S. Petri Chro. 949.
 celebrato, sententiam in Concilio Ingel-
 heimensi, qua Hugo Archiepiscopus da-
 mnatus fuerat, pronunciatam confirma-
 vit, & Hugonem Principem, ipsius Pro-
 pinquum, donec Regi Ludovico satisfac-
 cisset, excommunicavit.

§. XXXVIII.

S. Majolus Abbas Cluniacensis.

Sub illud tempus Aimardus, Abbas Clu- Elog. Sæc.
 niacensis, caligantibus oculis infirmus, V. Act. Ben.
 Majolum Avenione circa annum 906. p. 322. p. 762.
 natum Coadjutorem sibi delegit. Pul- Boll. II.
 cherius Majoli pater ex primis stirpibus Maj. to. 13.
 suæ regionis natus, cum esset opulentis- p. 567.
 simus, Monasterio Cluniacensi prædia
 viginti cum Ecclesiis ad ea pertinentibus
 in Diocëses Regiensi, Aquensi, & Se-
 custironensi sita donavit. Majolus ad-
 huc dum adolescens utroque parente
 orbatus, prædiis a Barbaris direptis, e
 patria Matisconem in Burgundia migra-
 re cogitur. Hi barbari, Saraceni erant,
 Hungarique, præcipue tamen Saraceni,
 qui

Sæculum X. qui e Castro suo Fraxinetensi erumpen-
 A. C. 948. tes cunctas regiones vicinas infestabant.

Sup. n. 6.

Suscepit vero Majolum Matiscone qui-
 dam ejus propinquus, vir inter proceres
 illius civitatis nobilissimus. Cumque
 aliquamdiu in ejus domo versatus fuisset,
 eum Episcopus, nomine Berno, cernens,
 quod liberali ingenio valeret, in
 numerum Canonicorum suorum retulit,
 & secreto exhortatus est, ut castitatem
 servaret illibatam. Comperto deinde,
 quod Lugduni vir eruditissimus & ce-
 leberrimus Antonius Abbas Insulæ Bar-
 barenensis philosophiam doceret, eo Præ-
 ceptore usus Majolus non modo doctrina,
 sed etiam moribus & vita profecit.

Nulla enim Lugdunensi celebrior
 schola illa tempestate in illis regionibus
 erat; in qua plurimi Artibus liberalibus
 & Philosophiæ egregiam operam dabant.

E studiis reversus per omnes gradus
 Ecclesiasticos usque ad Diaconatum ab
 Episcopo Matisconensi promovetur, &
 Archidiaconus constituitur. In ea Di-
 gnitate maxime charitate in pauperes
 excellebat, & quosdam Clericos diversis
 ex locis ad ipsum confluentes erudiebat.
 Tandem omnibus tanto in pretio erat,
 ut Vesuntionensi Archiepiscopo viam
 universæ carnis ingresso Clericorum,
 Principis, populique unanimi consensu
 ei subrogatus fuerit; quod vero hono-
 ris

ris culmen suscipere constanter recusa- Sæculum X.
A. C. 948.
vit, quin imo exinde de Sæculo fugien-
do cogitare cœpit. Cum Monasterium

Cluniacense haud procul a civitate Matiseonensi distaret, Majolus Aimardo Abbate sæpissime illuc divertens cum Fratribus spirituale colloquium miscere solebat, quibus in votis erat eum fratrem habere, quem aliquando, utpote virum idoneum, Patrem sibi eligerent. Nemo vero efficacius eum ad amplectendum institutum monasticum impulit, quam Hildebrandus monasterii Præpositus, qui bis invitatus officium Abbatis obire noluerat. Tandem Majolus circa annum nongentesimum quadragesimum tertium in illa Sancta Congregatione monachi habitum induit.

Monachus, præ ceteris virtute obedientiæ & humilitatis eminuit, atque ab Abbate Bibliothecæ præfectus est, & Apocrysiarius creatus. Bibliothecarii erat studiis præesse, unde Majolus fratres a lectione profanorum Auctorum atque etiam Virgilii deterrebat. Apocrysiario autem incumberebat, Thesaurum Ecclesiæ, & a Fidelibus oblata custodire, tum negotia extra monasterium pertractare. Hinc Majolus aliquando Romam missus in illo itinere Yporediæ *
Hildricum monachum, comitem suum, ægrotantem Sacri olei unctione sanavit.

* *Turée.*

Is,

Sæculum X.
A. C. 948.

Is, olim inter proceres Regis Italiae insignis, Majoli fama attractus, spectabili officio, uxore, bonisque, quæ maxima erant, relictis, Cluniaci monachum induit.

Anno sexto, ex quo Majolus monasterium Cluniacense ingressus fuerat, nempe anno 948. cum Aimardus Abbas præter senectutis impedimentum etiam cœcitate laboraret, timens, ne sub capite infirmo quidquam de rigore Regulæ relaxaretur, eum consentiente tota Congregatione Abbatem pronunciavit. Ut vero Majolo omnem detrectandi prætextum subtraheret, prius quosdam Episcopos & Abbates ad consilium adhibuit. Superfunt Acta genuina, Aimardi jussu conscripta, in quibus declarat, se Regimen Monasterii Cluniacensis, cum ceteris omnibus monasteriis, locisque ad illud pertinentibus Majolo tradere. His Actis Mainboldus Episcopus Matisconensis aliique duo Episcopi, Abbates duo, & centum triginta tum Cluniacenses, tum monasteriorum vicinorum fratres subscripserunt; easque Letoldus Comes Matisconensis, Abbatia Cluniacensis Advocatus, datis literis, confirmavit. Verum Aimardus Majolum Coadjutorem potius quam Successorem sibi adsciscebat; nam compluribus chartis annorum sequentium usque

que ad annum nongentesimum sexagesimum quartum Aimardus Abbas manum & signum apposuit.

Sæculum X,
A. C. 948.

§. XXXIX.

Turketulus Abbas Crulandensis.

Eodem anno nongentesimo quadragesimo octavo Londini Concilium celebratum, in quo Turketulus Abbas Crulandensis creatus est, ad istud Monasterium reformandum. Is Regis Eduardi senioris nepos, Etelwaldi fratris ipsius filius, anno octingentesimo octogesimo septimo lucem primo aspexit. Cumque jam juveni Rex patruus virgines præclaro Ducum Comitumve stemmate natas in matrimonium obtulisset, & ille omnes amore castitatis averfaretur, intellexit Rex, Turketuli operam Ecclesiæ quam Reipublicæ utiliore futuram, eique præceteris omnibus summas in Anglia ordinis Sacerdotalis Dignitates destinavit. Ergo ad suscipiendum Episcopatum Vintoniensem eundem invitat; sed Turketulus tanto honore indignum se professus huic Ecclesiæ Fridestanum Collactaneum suum præfici curavit. Rursusque, cum Rex, id ipsum suadente Plegmundo Archiepiscopo, eum in Cathedra Ecclesiæ Durnovariensis collocare cuperet, eadem constantia restitit, & obtinuit, ut

vit. Sæc. 3.
Act. Ben. p.
507. ex Ing.

Hist. Eccles. Tom. XIII.

X

illa